

sygn. akt II Ka 109/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 15 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Sędziowie	-	Jacek Wojdyn
	-	Aneta Świaniarska
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Włodzimierza Klimaszewskiego, po rozpoznaniu w dniu 15 IX 2021 r. sprawy **S. K.** o wyrok łączny, na skutek apelacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z 09 lutego 2021 r. w sprawie II K 137/20,

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w zaskarżonej części;
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Z. K. 177,12 (sto siedemdziesiąt siedem i 12/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. Zasądza od S. K. na rzecz Skarbu Państwa 197,12 (sto dziewięćdziesiąt siedem i 12/100) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 109/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>		
wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z 09 lutego 2021 r. sygn. akt II K 137/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd		

	w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka.			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Rażąca niewspółmierność kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości przy jednoczesnym niedostatecznym rozważeniu możliwości zastosowania przy wymiarze kary zasady absorpcji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Trudno uznać, aby okoliczności wskazywały na zasadność zastosowania			

absorpcji przy
wymiarze kary
łącznej. Należy
wskazać, że pojęcie
rażącej
niewspółmierności
kary wskazane w
art. 438 pkt 4
k.p.k. w związku z
jego nieprecyzyjnym
charakterem i
treścią było
przedmiotem
rozważań Sądu
Najwyższego w wielu
orzeczeniach. W
wyroku z 11 kwietnia
1985r. (V KRN
178/85 , OSNKW z
1995r. Nr 7 – 8, poz.
60) Sąd Najwyższy
podkreślił, że zarzut
niewspółmierności
kary, dotyczący
błędного osądu na
temat przesłanek
pozytywnych i
negatywnych
warunkujących
wysokość
wymierzonej kary i
środków karnych,
można zasadnie
podnosić wówczas,
jeżeli kara mieszcząca
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób oczywisty
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
czyli - gdy w
społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą.
Jednocześnie w

innym wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 1995r. (II KRN 198/94 – OSNPP z 1995r., z. 6, poz. 18) wskazano przy rozważaniach odnośnie rażącej niewspółmierności kary, że nie dotyczy to każdej ewentualnej różnicy co do jej wymiaru, lecz różnicy ocen tak istotnej, że w świetle wszystkich okoliczności popełnionego czynu oraz osoby sprawcy karę wymierzoną nazwać można byłoby nieakceptowalną.

W niniejszej sprawie należy podzielić pogląd, że zasadą przy wymierzaniu kary łącznej winna być zasada asperacji, natomiast dwie pozostałe rodzaje (absorpcji i kumulacji) stanowią wyjątek, uzasadniany okolicznościami sprawy. Sąd I instancji mógł poruszać się w dość nieznacznym obrębie kar możliwych do wymierzenia, tj. od 2 lat pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Przyjęte przez Sąd

rozwiązanie, tj.
wymierzenie kary 2
lat i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności w świetle
okoliczności sprawy
zasługuje na pełną
aprobatę. Sąd musi
bowiem uwzględnić
zarówno charakter
przestępstw, za
które skazany ma
odbywać karę, jak
i jego zachowanie
po prawomocnym
skazaniu. Warto, że
Sąd rozstrzygał o
połączeniu:

A. kary łącznej
orzeczonej w miejsce
4 kar jednostkowych
pozbawienia
wolności
wymierzonych za
dokonane w okresie
od 06 do 19 stycznia
2015 r. w gminie
(...) przestępstwa
wyczerpujące
dyspozycję:

1) art. 278a § 1 i 5
k.k. i art. 275 § 1 k.k.
i art. 276 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.

2) art. 286 § 2
k.k. polenionego na
szkodę
pokrzywdzonej
czynem z pkt. 1.,

3) art. 279 § 1 k.k.

4) art. 286 §
2 k.k. popełnionego
na szkodę
pokrzywdzonego z
czynem z pkt. 3.

B. Kary wymierzonej za czyn z art. 226 § 1 k.k. dokonany 7 maja 2019 r. w (...).

Powyższe oznacza, że czyny za które wymierzono kary podlegające łączeniu nie są ze sobą powiązane ani rodzajowo, ani przestrzennie, ani czasowo. Błąd owej łączności uzasadniał wymierzenie kary łącznej bliskiej lub równej górnej granicy – sumie kar.

Nie trudno przy tym zauważyć, że czyny będące przedmiotem skazania wyrokiem w sprawie VII K 122/05 Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków, z uwagi na korelację pomiędzy zachowaniem karalnym w ramach kradzieży i kradzieży z włamaniem, a żądaniem korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranych rzeczy wskazują na szczególną postać zamiaru przestępnego i uczynienia sobie przez skazanego z działań przestępnych sposobu na życie,

co dowodzi jego
wysokiej
demoralizacji. Sąd
przy tym nie pomija
o postępowaniu
skazanego w izolacji.
Co prawda, skazany
był pięciokrotnie
nagradzany, ale był
też jeden raz karany
dyscyplinarnie
bowiem został
uznany za czynnego
uczestnika
posiadania karty
pamięci w celu
mieszkalnej został
skierowany do
odbywania kary w
warunkach zakładu
karnego typu
zamkniętego.
Jednocześnie do
odbycia orzeczonej
kary został
doprowadzony do
Aresztu Śledczego
w Ł.. Co więcej,
na skazanym ciąży
obowiązek
uiszczenia na szkodę
pokrzywdzonej
czynami z 2015
r. tytułem środka
kompensacyjnego
kwoty 200 zł,
którego do tej
pory nie wykonał
– a przypomnieć
trzeba, że wykonanie
kary łącznej łączonej
niniejszym
wyrokiem łącznym
pierwotnie
warunkowo
zawieszono i jest
oczywistym, że
skazany, gdyby tylko
chciał wykonać ten
środek z uwagi

na jego kwotę mógł to uczynić. Obecnie skazany deklaruje co prawda przystąpienie do jego wypełnienia po opuszczeniu zakładu karnego, jednak z informacji z wywiadu środowiskowego wynika, ostatnia małżonka skazanego nie chce go przyjąć z powrotem i oczekuje wykonania jego eksmisję z mieszkania. Skazany przy tym podejmował na wolności (mimo wieku – obecnie 47 lat, dobrego stanu zdrowia i wyuczonego zawodu – stolarz - tapicer) nie podejmował zatrudnienia na umowy unikając tym samym możliwości prowadzenia egzekucji zobowiązań pieniężnych (przy czym jak wynika z opinii skazany nawet nie zna wysokości zadłużenia) ciążących na nim, przez co trudno traktować jego deklaracje w zakresie dobrowolnego wykonania środka kompensacyjnego za wiarygodne. Skazany nie realizuje także w sposób w pełni zaangażowany

zadań wynikających z indywidualnego programu oddziaływania - oceniono stopień ich realizacji ledwie na umiarkowany. Świadczy to zatem o tym, że postawa skazanego nie jest w prawidłowa. Zachowanie skazanego nie jest na tyle dobre, aby uznać za sprawiedliwe zastosowanie wobec niego zasady absorpcji, ale też i nie jest na tyle złe, aby zasadna była zasada kumulacji.

Potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wymaga, aby sprawcy tego typu przestępstw, odbywali karę w większym wymiarze. Zasada sprawiedliwej odpłaty za popełnione czyny zabronione wymaga, aby długość izolacji skazanego uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a także miała na względzie rozmiar wyrządzonej szkody czy sposób jego postępowania. Uwzględniając przy

<p>tym kwestie odległości czasowej pomiędzy czynami, czy też to, że przestępstwa były skierowane przeciwko dobrom innego rodzaju, z dużą dozą ostrożności podchodzić należy do kwestii aktualności przesłanek przemawiających za zastosowaniem zasady absorpcji. W ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary w „połowie”, pozwala właściwie wyważyć okoliczności pozytywne i negatywne, a także zrealizować cele kary w sposób pełny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez wymiar kary skazanemu łącznej 2 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut obrońcy (nie odwołujący się do podstawy prawnej orzeczenia</p>		

<p>w wyłącznie odnoszący się do wymiaru kary łącznej) nie może spowodować zmiany rozstrzygnięcia z uwagi na jego polemiczność w świetle prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z 09 lutego 2021 r. sygn. akt II K 137/20 w zakresie kary.</p>		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wymierzona przez Sąd Rejonowy kara łączna jest w pełni adekwatna i oddaje sobą okoliczności związane ze skazaniami i społeczną szkodliwością czynów przypisanych osadzonemu.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy, ze względu na powołane w uzasadnieniu okoliczności, skazany nie mógł otrzymać kary niższej. Jedynie zasada asperacji w pełni realizuje zasadę sprawiedliwej odpłaty za popełnione czyny zabronione.</p> <p>Wymierzeniu kary niższej sprzeciwia się w szczególności względ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, tak że tylko kara 2 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze związane z jej orzeczeniem i osobą skazanego. Dodać</p>	

<p>należy, iż Sąd nie stwierdził, aby przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia porządek prawny, a także jego wykładania skutkowały obrazą prawa materialnego i czyniły orzeczenie oczywiście niesprawiedliwym wobec skazanego.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	<p>Na podstawie par 17 ust. 5 w zw. z par 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).</p>	
3.	<p>Kwota wydatków zawiera w sobie koszty nieopłaconej pomocy prawnej przyznanej obrońcy z urzędu oraz zryczałtowane koszty doręczeń. Sąd jednocześnie postanowił obciążyć skazanego tymi wydatkami z uwagi na to, że skazany jest w stanie je pokryć, ubiegając się np. o płatną pracę w izolacji czy też po opuszczeniu zakładu karnego (co zresztą deklarował w zakresie pokrycia obowiązku z art. 46 par 1 kk nałożonego przez Sąd). Skazany jest w stanie pracę wykonywać</p>	

	mimo otrzymywania zasiłku chorobowego, bowiem wykonywał na wolności prace dorywcze, na terenie zakładu karnego wykonuje prace bibliotekarza. Stąd, Sąd nie stwierdził przeszkód do uiszczenia niewielkiej kwoty wydatków.
7. PODPISy	